

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Dumnezeu nu mă va răsplăti după modul cum am știut să mă desfac de comuniunea firească în care mi-a fost dat să trăiesc, ci după modul în care am afirmat această comuniune cu voința și cu iubirea mea creștină.” – Părintele Dumitru Stăniloae

Nr. 365 / 22 noiembrie 2020

VIRGIL MAXIM

1922 – 1997

SUFERINȚA ÎN ÎNCHISOARE

Condiția de claustrare fizică determina procesul eliberării sufletești, spirituale. Celula nu mai era cameră de pedeapsă și tortură a izolării prin care și din care să plângi lumea care chiar ea te-a pervertit, chiar ea te-a hrănit cu lumina falsă a bucuriilor trupesti, a egoismului și orgoliului, făcându-te să crezi că, în micimea și ignoranța ta, ai fi „cineva”. Celula era chilia eliberatoare în care intrai ca să te vezi pe dinăuntru, așa cum ești: gol și ticălos, neputincios și slab, îndoielnic și nehotărât, nevrednic în fața lui Dumnezeu de vreun merit, doar vrednic de mila Lui.

Și atunci: Binecuvântat fie Dumnezeu, Cel ce a dat omului prilejul suferinței pe acest pământ. Nu este alt remediu pentru a te scula din boala inconștienței, a nepăsării și a prostiei, decât

suferința. O, dacă Dumnezeu nu ne-ar fi dat acest trup material în care să primim și să ispășim prin suferință greșelile sufletului, am fi fost alături de satana în veșnicie.

Muntele suferinței ne iese în cale nu ca un mușuroi pe maidan, pe care să-l trecem întărind nițel genunchii și gleznele. E un munte cu prăpăstii amenințătoare, cu suișuri abrupte, cu colți de stâncă ce-ți rup hainele, îți scrijelesc carnea care-ți sângerează, cu tunete și trăsnete care te înspăimântă, cu prăvăliri de pietre și prăbușiri de copaci în cale, dar cu lumini de curcubeu pe creste. Iată, ai învins. Ești sus, sus! Te bucuri cu lacrimi de bucurie că ai scăpat. Nu te mai doare nimic. Nu mai dai atenție efortului, îngrijorării, fricii, neliniștii. Privești înainte. Deasupra, cerul limpede, luminos radiază peste creștetul tău, peste inima ta, lumina păcii și împăcării cu tine însuși și cu Dumnezeu. Carnea care te ținea spânzurat în abatorul diavolesc al poftelor și plăcerilor instinctuale ai pus-o pe altarul jertfei, să ardă, să se purifice în focul răbdării, al postului dur, acceptat, al mâncării lipsite de gust, uneori amară, alteori împruțită și iată că trăiești. Nu trăiești cu pâine, „ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu”, care ți se face „hrană,

și acoperământ, și purtare de grijă”. Prin acest Cuvânt, pe Care-L dumici pentru prima oară, cu gust dulce, sățios, nu vei muri, ci vei trăi să-ți desăvârșești ființa, să-ți îplinești misiunea între frații tăi pe pământ, să poți mulțumi lui Dumnezeu că te-a creat duh din Duhul Lui nemuritor, sfânt. Înălțimea cugetărilor te lovește peste ochi: gândești la cele cerești, dar nu pierde din vedere realitatea. Căci de unde ești poți cădea mai rău.

Atenție, pe acest versant lumina intră în întunericul unei păduri, în bezna în care se aud urlând fiarele pădurii sălbatice. Care fiare? Acelea pe care crezi că le-ai ucis în carnea ta, în trupul tău. Au fost numai legate, nu ucise. Câtă vreme ești încă în trup, chiar dacă ai ieșit din lume, o iei cu tine în celulă, în chilie, în pustie, în peșteră, și lumea, ca o fiară, urlă și mușcă din cugetul tău, tocmai pentru că te-ai oprit, crezând că ai biruit-o, că ai scăpat de ea.

Începe bătălia cu fiarele pădurii. Toate tabără, toate intră hoștește în lumina atenției tale să te hărțuiască, să te obosească. O, cum nu stă „moara minții”! Cum tot macină vedenii plăcute, satisfacții ușoare, bucurii perverse, ambiții lumești, poziții mărețe și închipuiri sublime de triumf și stăpânire

orgolioasă. Toate patimile de altă dată, tăcute în carne, ținute în zăbala postului, ți se fac acum draci în cuget, în minte. Altădată le gustai în trup. Acum vin să te terorizeze în gând. Unde fugi? Cum scapi? Cine îți poate apăra mintea, cine îți poate da liniște? Zi și noapte, sătul sau flămând, vorbind sau chiar în rugăciune fiind, îți fuge gândul în altă parte, departe de ceea ce rostește gura. Altul parcă-ți umblă-n suflet și-n cuget și răscolește pulbere de scânteii și jăratice încins, cu chipuri și întâmplări care îți mută atenția, îți frig ochii, îți ard limba, îți înțeapă urechile cu strigări obraznice, îți siluiește simțirile minții și ard pe dinăuntru ca un foc ascuns, neștiut, împotriva căruia nu ai armă de apărare și loc de scăpare...

Apa! Apa stinge focul! Apa rugăciunii stinge focul patimilor, domolite în înfrânările trupești, dar libere în cuget. Râul de apă continuă al rugăciunii neîncetate, râul rugăciunii adus în „vadul minții” curăță și spală moara de necurăția neghinei, de făina neagră a patimilor. Cine ține râul rugăciunii permanente, izvorât din muntele Dumnezeirii mereu în sine? Să curgă zi și noapte, purificator, prin inimă și minte?

Cât trăim în trup, cugetul nu se poate limpezi definitiv de dorințe,

oricât le-am sublima să lucreze numai binele. Atunci să deznădăjduim? Să renunțăm la purificare? După atât drum parcurs? Nu! Nu vom renunța! Oricât am risipi energia spirituală, atât vom fi: cât vom aduna în noi energiile Dumnezeiești.

Se vede un mal. E departe, dar se vede. Tot ce mă desparte e această apă stătută, ca o mlaștină împuțită prin care trebuie să trec. Nu există cale pe ocolite, nici pod făcut de altul pentru mine. Fiecare trece cum poate! Cum știe! De dincolo, brațe de lumină te cheamă. Îndrăznește! Împotriva îndoielii, a deznădejdiei! Dă din mâini, din picioare, înoată, zbate-te, zvârcolește-te, dar ține capul sus, privirea minții sus, la această lumină cuceritoare. Nu renunța la speranță, căci vei birui! Nu te înfricoșa de mâlul care se încleștează să te tragă la fund. Faptul că te-ai aruncat în mlaștină e dovada încrederii că vei birui. Abia acum începi să fii conștient de tine, de valoarea ta spirituală. Ești în lume, dar nu ești din lume. Ești ființă cerească! Ești făcut să birui! Ești zidit dintr-un material sfânt, nestricăcios. Ești zidirea lui Dumnezeu, nu a stricăciunii și a morții. Ești viu, nemuritor! Ești înfiat de Dumnezeu, nemuritor în Hristos! Cine-ți stă împotriva? Nici

îngerii, nicio putere văzută sau nevăzută. Nimeni. Dumnezeu e Cel ce te îndreptățește în cuget, iar Hristos a murit și a înviat pentru tine!

O, iată-te ajuns! În brațele lui Hristos. De aici nu te va mai putea răpi nimeni. Cântă, strigă! Bucuria ta să umple cerul și pământul:

„Cine este Dumnezeu mare ca Dumnezeuul nostru? Iubi-Te-voi, Doamne, vârtutea mea! Domnul este întărirea mea și scăparea mea și Izbăvitorul meu!”

Sursa: **Virgil Maxim**, *Imn pentru crucea purtată*, Editura Babel, 2012

PROGRAMUL LITURGIC

Sâmbătă 28 noiembrie	18:00	Vecernia
Duminică 29 noiembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Coloseni 3, 12-16; Ev. Luca 18, 18-27; glas 8, voscr. 3 → Duminica a 30-a după Rusalii (Dregătorul bogat - Păzirea poruncilor); → Sfinții Mucenici Paramon și Filumen; → Sfântul Cuvios Pitirim;
	18:00	Vecernia și Litia → Sfântul Apostol Andrei, cel întâi chemat, Ocrotitorul României

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.

Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, Capitală